

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **F. Z.,**
státní příslušnost Čínská lidová republika
toho času neznámého pobytu
zastoupena advokátem JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D.,
sídlem Vídeňská 849/15, 639 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2021, č. j. OAM-181/ZA-ZA11-K02-R2-2016, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 4 114 Kč k rukám advokáta JUDr. Bc. Stanislava Bruncka, Ph.D., do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 9. 3. 2021, č. j. OAM-181/ZA-ZA11-K02-R2-2016 žalovaný zastavil řízení ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že provedenou pobytovou kontrolou bylo zjištěno, že se žalobkyně nezdržuje na nahlášené adrese pobytu. Žalovaný se proto obrátil s dotazem na místo pobytu žalobkyně na jejího právního zástupce, který však místo pobytu žalobkyně ani ve stanovené lhůtě, ani později žalovanému nesdělil. S ohledem na dosud zjištěný stav věci nelze dle názoru žalovaného o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout, neboť je zřejmé, že je třeba provést s žalobkyní doplňující pohovor k její žádosti za účelem zjištění skutečností v souvislosti s posouzením vhodnosti využití možnosti vnitřního přesídlení a také za účelem zjištění aktuální situace s ohledem na to, že poslední správní úkon s žalobkyní proběhl dne 3. 4. 2017, tedy téměř před čtyřmi lety. Žalovaný se odvolal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo jeho dřívější rozhodnutí ze dne 7. 2. 2018 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení proto, že si má mj. obstarat aktuální informace o zemi původu žalobkyně a přezkoumat a řádně zdůvodnit možnost jejího vnitřního přesídlení.
2. Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které shrnula dosavadní průběh správního řízení ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou na území České republiky podala dne 19. 2. 2016. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018 č. j. OAM-181/ZA-ZA11-P15-2016 tak, že jí žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 10/2018-78 ze dne 2. 5. 2019 pro jeho nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalobkyně považuje nynější napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, jelikož v něm žalovaný podrobně nevysvětlil, proč je potřeba s ní provést doplňující pohovor a proč nelze ve věci rozhodnout na základě dosud zjištěného skutkového stavu. V jejím případě v průběhu správního řízení proběhly tři pohovory, a to dne 24. 2. 2016, 25. 5. 2016 a 23. 11. 2016, při nichž poskytla veškeré potřebné informace žalovanému pro jeho rozhodnutí. Pokud žalovaný potřebuje doplnit dokazování, pak k tomu nepotřebuje její součinnost; ona sama nemůže být zdrojem informací o bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, tyto informace si měl žalovaný opatřit od subjektů zabývajících se touto problematikou. Žalobkyně k tomu dodala, že ona sama takové aktuální informace týkající se příslušníků křesťanských církví v Číně a o bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl nemá, protože se v zemi původu nezdržuje více než pět let. Z uvedených důvodů se žalobkyně domáhala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, mj. odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byl vázán a na základě něhož měl přistoupit k opětovnému posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a předvolat ji k doplňujícímu pohovoru k její žádosti zaměřenému na zjištění skutečností v souvislosti s posouzením vhodnosti využití možnosti vnitřního přesídlení a také za účelem zjištění aktuální situace.

Tím, že se žalobkyně nezdržuje na adrese hlášeného pobytu, neplnila si své povinnosti uložené jí zákonem o azylu a žalovaný má za to, že řízení bylo zastaveno v souladu s ust. § 25 písm. j) zákona o azylu. V této souvislosti vyslovil žalovaný názor, že by krajský soud měl „namísto meritorního rozhodování o žalobě“ přistoupit k zastavení řízení podle ust. § 33 písm. b) zákona o azylu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008-67.

4. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 19. 2. 2016. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 24. 2. 2016 uvedla, že je čínské národnosti, je křesťankou a hlásí se k církvi Yi Xin Chengyi. Do České republiky přicestovala dne 15. 2. 2016 letecky z Pekingu přes Varšavu na české turistické vízum. Jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že čínská vláda pronásleduje věřící. Dne 24. 2. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že se žalobkyně stala příslušnicí shora uvedené církve v dubnu 2013. Důvodem byla skutečnost, že si její manžel našel jinou ženu a žalobkyně hledala způsob jak se psychicky s tím vyrovnat. Čína je však země, která je nábožensky omezována a nechce je nechat věřit. Pokud se setkávají se spoluvěřícími, musí být velmi opatrní. Popsala v tomto směru dva zažité problémy. První se udál 12. 10. 2014, kdy odcházela z domu svého souvřerce a jeho soused ji udal. Auto čínské policie bylo na cestě a policisté je vyšetřovali, avšak nevěděli, v domě z kterého bratrů a sester se setkávají. Druhý problém byl dne 18. 7. 2015 v době shromáždění v domě jedné z jejich sester. Majitel tohoto bytu přivedl policisty a ti je měli zatknout. Policistům se nepodařilo otevřít dveře a nedostali se dovnitř, žalobkyně jen slyšela zvenku, jak jim nadávají a poté odešli. Během svého života v Číně se žalobkyně do kontaktu s policisty nebo státními orgány v souvislosti s náboženským vyznáním nedostala. V den po druhém zmíněném incidentu, tj. 19. 7. 2015 policisté přinesli střelnou zbraň a obklíčili dům a místnosti a větracím systémem je sledovali. V té době byla žalobkyně již pryč a po posledním incidentu se nemohla v místě pobytu zdržovat, proto odešla do provincie Hebei, města Baotin Xiezhuang. Tam jí udělali místní registraci 1. 11. 2015 a poté městský sněm veřejně vystoupil proti věřícím. V době konání kontroly registrace nebyla žalobkyně v bytě a dodala, že pokud by jí úředník označil jako věřící křesťanku, byla by chycena a odvedena policií. Dne 13. 11. 2015 s dvěma spoluvěřícími sestrami diskutovaly o tom, že v Číně nemají šanci na další existenci a chtěly zemi původu opustit. Sestra T. našla místního vůdce mafie L. G., kterému nechali vyřídit pasy a víza a každá mu zaplatila 40 000 Juanů. Po příletu do České republiky našla jednoho Číňana, který jí řekl, že pro legalizaci pobytu musí dorazit do Brna do centra pro uprchlíky. Závěrem uvedla, že pokud by se vrátila do Číny, kde není uznávána náboženská svoboda, byla by zatčena a přišla by úplně o možnost vyznávat víru. V případě, že by se její osobní informace dostaly do rukou veřejné bezpečnosti, určitě by zahájili široké pátrání po její osobě. Dne 25. 5. 2016 byl uskutečněn s žalobkyní doplňující pohovor k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně při něm odpovídala na otázky týkající se udělení českého víza a uvedla, že o obsah žádosti o toto vízum se nezajímala, neboť jí zprostředkovatel řekl, že pokud chce jet do zahraničí, má podepsat patřičnou žádost. K vycestování z Číny v roce 2016 se rozhodla, protože v její zemi není svoboda vyznání. Opakovala, že její manžel si navíc do domu přivedl novou ženu, která mu dokonce porodila dítě. Sama si vízum nevyřizovala osobně, tuto záležitost vyřizoval člověk, kterému dala peníze. Dále uvedla, že hlavním důvodem její žádosti o

vízum byl odjezd do kterékoliv země třeba i jako turistka a opakovala, že do České republiky přicestovala za účelem požádat zde o mezinárodní ochranu. Těsně před svým odjezdem z vlasti ukončila pracovní poměr. Pokud součástí žádosti o vízum pro průjezd do České republiky bylo potvrzení o zaměstnání, pak toto potvrzení tam uvedl zmíněný zprostředkovatel, který do žádosti uvedl nepravdivé údaje, aby to vše co nejrychleji prošlo a bylo vydáno vízum. Další doplňující pohovor byl s žalobkyní proveden dne 23. 11. 2016, při němž uvedla příběh sestry – kadeřnice, která byla policií bita, aby vyrazila, kde jsou církevní příspěvky, které měla na starost. Ke svým problémům vypověděla, že v listopadu 2014 se zúčastnila církevního shromáždění, a když odcházela, na cestě poblíž domu, kde se shromáždění konalo, stálo policejní auto. Nastoupila na svoje elektrické kolo a rozjela se na opačnou stranu, přičemž na ni křičeli a volali „jestli jste věřící, stůjte“. Díky úzkým malým uličkám se jí podařilo na kole policistům ujet a později se dozvěděla, že domácí z bytu, kde se shromáždění konalo, policisté odvedli. Když se jednou vrátila domů, její manžel jí řekl, že u nich byla policie a vyhrožovali mu, aby žalobkyně nevěřila v Boha a pokud bude dále věřit, znemožní její rodině podnikat a děti nebudou moci jít na vysokou školu. Rovněž nebudou moci pracovat ve státních institucích a nebudou dostávat pojištění ani důchod. Žalobkyně se také zmínila o shromáždění v domácnosti, které se konalo v červenci 2015, a druhý den ráno je tam policie hledala. S další sestrou musela opět změnit místo pobytu. Sdělila, že v listopadu 2015 čínští policisté kontrovali, jak jsou lidé hlášeni k pobytu, což dle jejího názoru byl nástroj k útlaku věřících a tím pádem dotyčná domácnost nebyla pro ně bezpečná. V rámci tohoto druhého doplňujícího pohovoru žalobkyně pak odpovídala na podrobné otázky týkající se jejího náboženského vyznání. Žalobkyně v průběhu řízení doložila do správního spisu internetové články ChinaAid v čínském a českém jazyce, k čemuž ještě dodala vyjádření k dosavadnímu průběhu řízení a návrh na doplnění dokazování doručené prostřednictvím jejího právního zástupce žalovanému dne 16. 2. 2017. Tímto návrhem navrhla žalovanému překlad předložených zpráv vládních institucí a nevládních organizací psaných převážně v anglickém a německém jazyce. Součástí správního spisu jsou také informace a zprávy shromážděné v průběhu správního řízení žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Čínské lidové republice, a to:

- Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017,
- Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,
- Zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016 – Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016,
- Výroční zpráva China Aid Association z března 2016 nazvaná „Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou“,
- Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 nazvaná „Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola IV: Prioritní země – Čína,
- Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína: Křesťané“.

Veškeré shora uvedené informace o zemi původu žalobkyně byly opatřeny čínským překladem.

5. Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-181/ZA-ZA11-P15-2016 žalovaný mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žalobkyni neudělil. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí včasnou žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 2. 5. 2019 č. j. 61 Az 10/2018-78 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud se závěry napadeného rozhodnutí žalovaného nesouhlasil z následujících důvodů:

- krajský soud nesouhlasil se závěrem žalovaného, že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle názoru žalovaného ačkoliv byla žalobkyně dle svých tvrzení příslušnicí uvedené církve a svou víru po značnou část života ve své vlasti vyznávala, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna a nebyla ve své vlasti během života ani v současnosti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného žalovaný pak dovodil další dílčí závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Tento názor žalovaného označil krajský soud jako ničím nepodložený a v příkrém rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně, která ve svých výpovědích uváděla, za jakých okolností musela probíhat jednotlivá jejich náboženská setkání spojená s tichými projevy a zatemněnými okny, zmínila se o bití, ne-li mučení spoluvěřící, která měla na starost finance církve a popisovala následné prohledávání míst konání těchto náboženských setkání policií. Zmínila se o situaci, kdy sama byla policií pronásledována a o tom, že bylo vyhrožováno jejímu manželovi, že pokud nepřestane věřit, znemožní mu podnikání a studium jejich dětí na vysokých školách. Byla nucena kvůli policejnímu pronásledování měnit místo pobytu a ukrývat se. Se zřetelem k výše citovanému ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tedy nepochybně připustit, že žalobkyně měla odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k náboženské skupině a tato skutečnost nebyla nikterak v průběhu správního řízení vyvrácena. Ze stejných důvodů krajský soud dále hodnotil jako nepřezkoumatelný závěr žalovaného uvedený na str. 25 napadeného rozhodnutí, a sice že „v případě žalobkyně správní orgán opakovaně konstatuje, že závažné porušení jejich lidských práv z důvodu její náboženské příslušnosti neshledal ani v minulosti ani do budoucnosti“;
- za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považoval krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkázal na možnost žalobkyně řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Tento názor odůvodňoval žalovaný tak, že se veškeré pátrání policie po jmenované vztahovalo pouze na území provincie H. a že po ní nebylo na celém území Číny evidentně vyhlášeno pátrání, neboť v takovém případě by zcela jistě nebyl ze země žalobkyni umožněn odlet. Žádá z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně neuvádí to, že v některé části

Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokládají, že k tomuto pronásledování dochází na celém území;

- z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona. Krajský soud hodnotil i v této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, a to ze stejných důvodů, jak je uvedeno shora.
- žalovaný mimo jiné v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zřejmě v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které však dle jejího vyjádření nikdy dříve neznala, a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců, jak následně všichni připustili, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu České republiky v Pekingu. Dále žalovaný v této souvislosti uvedl, že nemá pochybnost v tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejích údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaný ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do České republiky a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. K uvedenému krajský soud konstatoval, že z obsahu rozsáhlého správního spisu žalovaného nevyplýval jediný listinný důkaz na podporu těchto tvrzení. Z úřední činnosti krajského soudu je mu známo, že tento závěr žalovaného byl prezentován v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutích, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplývalo, kdo příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký měl k tomu důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. I kdyby ostatně tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by nemohla být sama o sobě důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany;
- závěrem odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení ze strany čínských státních orgánů z důvodu, že bylo publikováno, že do ČR přijelo 60 čínských křesťanů, za nepodložené a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobkyně nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro ni bylo dostatečným důvodem domnívat se, že ji může s významnou pravděpodobností postihnout. Žalobkyně podle žalovaného neuvedla ani žádné konkrétní právní předpisy či omezení, které by se na ni měly vztahovat v souvislosti s delším pobytem nad rámec platnosti turistického víza. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“. Žalovaný dodal, že toto vyjádření žalobkyně je čistě účelové, protože z jím shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí, a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K této části odůvodnění krajský soud konstatoval, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si

žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení.

6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že od nabytí právní moci výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 5. 2019 neprovedl žalovaný žádný další procesní úkon kromě opakovaných vyrozumění o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí. Dne 27. 1. 2021 požádal odbor cizinecké policie, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje o prověření místa faktického pobytu žalobkyně. Podáním ze dne 6. 2. 2021 tento policejní orgán sdělil žalovanému, že ve dnech 28. 1. 2021 a 1. 2. 2021 byla provedena pobytová kontrola na adrese H. t. X, O.-P. ve věci pobytu žalobkyně. Tímto šetřením bylo zjištěno, že se jedná o šestipatrový nájemní dům, kde na domovních zvoncích nebyla žalobkyně uvedena. Od správkyne domu bylo zjištěno, že bydlela v bytě č. 13 s dalšími cizinkami, odkud se však před půl rokem odstěhovaly. Při další kontrole 6. 2. 2021 nebyl nikdo zastížen a majitel bytu č. X sdělil, že zde cizinky přibližně dva měsíce již nebydlí.
7. Přípisem ze dne 15. 2. 2021 požádal žalovaný právního zástupce žalobkyně o sdělení adresy jejího aktuálního pobytu. Na tuto žádost reagoval právní zástupce žalobkyně podáním ze dne 22. 2. 2021, jímž požadoval prodloužení lhůty o 60 dnů k požadovanému sdělení. Na tuto žádost mu žalovaný odpověděl přípisem ze dne 24. 2. 2021, že informaci o jejím pobytu požaduje sdělit do 8. 3. 2021. Na tento přípis reagoval právní zástupce žalobkyně žádostí ze dne 4. 3. 2021 o uplatnění opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu; adresu pobytu žalobkyně však žalovanému nesdělil.
8. Dne 9. 3. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění popsal provedenou pobytovou kontrolu žalobkyně a uzavřel, že jsou dány podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu. Dále v odůvodnění uvedl, že s ohledem na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
9. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Z tohoto zákonného ustanovení vyplývají dvě podmínky, za kterých žalovaný může zastavit řízení ve věci žádosti žadatele o mezinárodní ochranu. První podmínkou je to, že nelze zjistit místo pobytu tohoto žadatele a druhou nezbytnou podmínkou je, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout. Obě tyto podmínky musejí být naplněny současně, přičemž první podmínka v projednávané věci naplněna bezesporu byla. Žalovaný provedl dostatečné šetření v místě hlášeného pobytu žalobkyně, která tím, že se v tomto místě pobytu již nezdržuje, ani nenahlásila žádné jiné místo pobytu, hrubě porušila povinnosti uložené jí zákonem o azylu. Druhá podmínka však dle názoru krajského soudu naplněna rozhodně nebyla. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 5. 2019 podal kasační stížnost, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019 č. j. 10 Azs 196/2019-28 odmítnuta pro nepřijatelnost. Právním názorem krajského soudu je proto žalovaný vázán podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. Zásadním závěrem krajského soudu byla povinnost žalovaného, aby odstranil nedostatky správního řízení, které mu byly

v jeho odůvodnění vytýkány. Jinými slovy, žalovaný byl povinen přezkoumatelným způsobem odůvodnit udělení či neudělení azylu žalobkyni ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b téhož zákona. K tomu rozhodně není nezbytný další doplňující pohovor s žalobkyní, který v napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že by žalobkyně měla vypovídat „o vhodnosti využití možnosti vnitřního přesídlení a ke zjištění aktuální situace“. Tvrzení, že by žalobkyně měla vypovídat v doplňujícím pohovoru ohledně aktuální situace v Čínské lidové republice je poněkud absurdní za situace, kdy žalobkyně zemi původu opustila počátkem roku 2016 a měla by o současných poměrech vypovídat po více než pěti letech. Bylo tedy na žalovaném, aby si opatřil nejaktuálnější informace o zemi původu žalobkyně z uznávaných zdrojů, pakliže to považoval pro opětovné rozhodnutí o žádosti žalobkyně za nezbytné. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné v nedostatku důvodů jeho rozhodnutí; proto jej krajský soud pro vady řízení bez jednání tímto rozsudkem v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

10. Jelikož v daném případě šlo o přezkoumání rozhodnutí procesního charakteru a nikoliv rozhodnutí meritorního o věci samé, nemohl krajský soud řízení o žalobě zastavit z důvodu uvedeného v ust. § 33 písm. b) zákona o azylu, jak navrhoval žalovaný, a jím poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008 č. j. 3 Azs 40/2008-67 je zcela nepřiléhavý.
11. O návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku její žalobě krajský soud nerozhodoval, když tímto rozsudkem rozhodl o žalobě samotné.
12. V souladu s ust. § 60 s.ř.s. byl žalovaný zavázán k zaplacení náhrady nákladů žalobkyně k rukám jejího právního zástupce ve výši 4 114 Kč představující odměnu za jeden úkon právní služby za 3 100 Kč a jeden režijní paušál za 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a ust. § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, a to vše navýšeno o 21% DPH ve výši 714 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 14. května 2021

JUDr. Petr Indráček

samosoudce